

[Finansministeren.]

fik det — det er enhver, der faar noget mere i Indtægt af sine Sparepenge —, men det har aldrig været det drivende Motiv. Jeg har heller aldrig hørt andre være med til eller selv været med til at opmuntre til Sparsommelighed ved at sige: I skal kun være sparsommelige, naar I kan faa saa og saa høj Rente. Jeg tror, det er sundere at opbygge Opsparingsvillien paa Begrebet Sparsommelighed og se bort fra det for øvrigt ret betydningsløse for disse Mennesker, hvis Opsparing ikke drejer sig om saa store Beløb, om Renten ved Statstilskud kan blive ½ pCt. højere eller ej.

Jeg mener, det er overordentlig nyttigt at opmuntre til Sparsommelighed paa alle mulige Maader og gøre Folk begribeligt, at ogsaa med Hensyn til Oprettelsen af egne Hjem, enten det er i By eller paa Land, er det nyttigt at sikre sig lidt til Hjælp. Men det er, som sagt, kun en ringe Del af de Arbejdere i Danmark, der hidtil har sparet Penge op, som har kunnet faa Statsstøtte. Nu skal disse Folk altsaa undvære Statsstøtten eet Aar; jeg haaber, de bevarer Sparevillien, og jeg haaber, at de Folk, der har med dem at gøre, vil opmuntre dem til at bevare Sparevillien. Jeg synes, man skulde sige til dem, at selv om Renten i Fremtiden ikke skulde blive støttet ved Hjælp fra Staten, skulde de prøve at bevare Sparevillien. Det vil være et solidere Grundlag at opbygge Opsparingen paa end det andet. I øvrigt vil jeg gerne spørge det ærede Medlem, Landstingets højtærede Formand, om han mener, vi bør udvide dette Princip med Tilskud til Sparemidler, saaledes at enhver Sparer skal have Statstilskud. I bekræftende Fald kan vi jo drøfte Spørgsmaalet; formentlig kan vi ikke ordne det paa denne Finanslov, men saa har vi i hvert Fald Spørgsmaalet liggende som et logisk Problem og ikke som et lokalt Problem.

J. Jensen-Klejs: Af den højtærede Finansministers Udtalelser blev jeg klar over, at Finansministeren virkelig vil lægge Mærke til, hvad der siges ude i Landet, og det synes mig ogsaa, at Finansministeren lader sig i den Grad paavirke af „Raab“, som den højtærede Finansminister kalder det, at han ganske har glemte den anden Opgave: at værne mod social Nedskæring, thi, som alt sagt, er dette en Bevilling, der alene har socialt Formaal. Jeg brugte det Udtryk, at Staten ved at stryge dette Tilskud straffede Opsparing af Tidens unge. Finansministeren protesterede herimod, men jeg spør-

ger: Hvilke yderligere Midler mon Finansministeren skulde have til at straffe de unge, der vil spare, end ved at tage Tilskuddet fra dem? Hermed er dog vistnok udtømt alt det, man kan foretage sig i Retning af ikke at paaskønne, men endogsaa straffe dem!

Og saa maa jeg endelig gøre opmærksom paa, at jeg har, som det fremgik af mine Udtalelser, ikke protesteret imod Nedskæringen. Jeg knyttede mine Bemærkninger alene til det, der var sket ved Finanslovforslagets 3die Behandling, Raseringen af Bevillingen, og jeg sagde endvidere, at hvis det var en Lineal, der var fulgt, saa var det en anden Sag; men det er det jo ikke. Lad mig bringe i Erindring, at man har end ikke fulgt den overfor Opsparingsformaalene: man har ikke strøget Bevillingen til Skolesparekasserne. Jeg opfordrer heller ikke dertil, ingenlunde, men jeg beklager, at man ensidigt har slaaet ned overfor den tjenende Ungdom.

Den højtærede Finansminister synes at mene, at det her drejer sig om et Landbo-problem, og Sagen lader til at savne Finansministerens Interesse, naar der ikke kunde gøres noget for den i Hovedstaden. Maa jeg gøre Ministeren opmærksom paa, at der findes en Forening i Hovedstaden, som virker for det samme Formaal. I hvilken Udstrækning Arbejderne her følger det, ved jeg ikke, men jeg kan forsikre Ministeren om, at i de Virksomheder, som undertegnede har med at gøre — de omfatter baade By og Land —, støtter vi, og er endogsaa særdeles glade for at støtte den tjenende Ungdom i Byerne —, og det er jo navnlig den *tjenende* Ungdom, vi har med at gøre —, naar den ogsaa følger Opfordringen til at spare op, saa det er ingenlunde et Problem alene for Landet. Dette turde saa maaske være en Opfordring yderligere til Finansministeren om at interessere sig for det.

Nu lagde jeg Mærke til, at den højtærede Finansminister dog ikke stillede sig mere afvisende, end at han mente, de kunde undvære Tilskuddet for et Aar. Ja, det er muligt — det skal de jo —, men, som sagt, naar det private Initiativ gør saa meget her for at give de unge en god Start, naar de skal stifte eget Hjem, saa er det lidt ejendommeligt, at den, som er mest interesseret heri, nemlig Staten, det danske Samfund, ikke vil være med til ogsaa at yde sin Støtte.

Den højtærede Finansminister mente ikke, at en halv Procent mere eller mindre i Rente betød noget. Jeg tror nu, at Smaa-